

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

BARCELONA, 17 DE JUNY DE 1910

Núm. 1642 ————— ANY XXXII

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

10 centims ————— Atrassats: 20

VEU D'ULTRATOMBA

—¿D'aquet desgavell ne diuen festes?.. ¡Quina vergonya pera la ciutat...
y quina pena pera un pare!

Baralles periodístiques

Aquí sí que hi venen a tom aquelles paraules de la prosa rutinaria: «Una vegada més...» Sí: una vegada més la nostra premsa diària està embolicada en una polèmica violenta, insultant, desenfrenada. El genit viu y la nerviositat dels nostres periodistes ha donat lloc, altra vegada, a l'espectacle dolorós de les disputes escandaloses.

Es trist, es trist això... En aquest país, ont quasi ningú llegeix llibres, els periodics són la única font de la cultura popular. Degut an aquesta raó, per atrassada que estigui la premsa d'aquí en relació a la de les altres grans capitals, exerceix en el públic una influència considerable, més forta que no pas en els països ont el periodic no es l'únic aliment espiritual. Y els diaris barcelonins, al baixar cada quatre dies al terreny de la mala parleria y de l'agravi personal, contribueixen en gran manera a desmoralisar al poble y a apartar-lo del camí de la tolerancia, de la bona educació y del respecte mutual.

Nosaltres ja sabem que en la majoria dels casos els periodistes se barallen contra la seva propia voluntat, arrossegats per la passió y per l'instint d'acometivitat. Ja sabem que moltes vegades una polèmica va pujant de to fatalment, acabant fins a cops de puny y a bofetades. Mes el periodista té'l dever de no deixar-se emportar pel genit. Aquell que sigui impulsiu serà sempre un mal periodista.

Aquí, quan un se sent dir «pillo!», no sab estarse de contestar «lladre!». Y sobrevé un tiroteig d'insults, una batalla ab pilots de fang, una lluita en la qual sembla que guanyi aquell que més s'esgargamella dient coses lletges. Lo pitjor es que una bona part del públic guaita ab gran interès y ab evident complacencia aquestes deplorables baralles de periodistes. La gent fa rotllo a l'entorn dels que s'esgarrapen y fins se punxen ab les plomes...

En l'acalorament y en l'exasperació de la polèmica els contendents arriben a totes les exageracions. No hi valen amics ni parents. No's distingeix entre justos y pecadors. No's guarden miraments ni respectes. Agafeu un diari en els moments culminants de la baralla y us trobareu, segons el seu dir, ab que tots els de la banda contraria són uns bandolers, uns criminals, uns pervertits, uns deshonorats. Siels polemistes repassen, un quant temps després, lo que en els dies de febre han escrit, no ho arriben a coneixer: els fa l'efecte de que ho escrigueren en una hora de desvarieg.

Es molt comú trobar homes que, a l'enfadarse, s'enregen.

—Quan jo m'enfado no sé lo que'm dic—confessen.

De la mateixa manera els periodistes, quan s'exasperen, no saben lo que escriuen.

***

Això no vol dir pas que nosaltres siguem enemics de que's parli clar y de que s'anomeni les coses pel seu nom. Ben al contrari. Ni sisquera desaprovem el llenguatge de ruda franquesa, de descarnada exposició de la veritat. Fins passem per la paraula violenta quan es producte d'un esclat d'honrada indignació. Hi ha moments en que, davant de l'evident realitat d'un lladrocini, un home honorat no pot estarse de cridar: «lladre!».

De lo que'ns planyem es de les campanyes en que l'insult, empleat sistemàticament, queda convertit en la suprema raó. Aquestes campanyes ens fan l'efecte de duels en els quals les armes dels cavallers són escombres sucades de porqueria. Pel bé dels periodistes, pel bé dels lectors, pel bé de la ciutat, an aquestes lluites no s'hi hauria d'acudir. Si dos

periodistes arriben a tenir-se tanta y tanta rabia, que no's puguin aguantar, faran be de desfogarse qualsevol dia pegantse mutuament unes quantes plantofades. Però que no duguin a les planes dels diaris els seus insults, les seves renuncies, les petites histories de redacció y les querelles purament personals. Les qüestions particulars, si per escrit cal tractarles, han de tractarse en cartes particulars. Es abusar del periodic això de ferlo servir pera publicar capituls biografics més o menys interessants.

Consti be que lo que avui diem va, en general, per tots, y no va directament per ningú. Que tots els que's barallen se donguin per entesos, y que ningú's dongui per ofès.

WIFRED

UN DE TANTS

Cada dia arribaven al poble, impresos en violats papers, programes de les festes que se celebraven en la gran ciutat. L'*Atracció de Forasters* els enviava. Y tots acabaven ab les mateixes temptadores paraules: «¡A Barcelona, a Barcelona tothom!»

En Blai sentí llegirne algunes, d'aquestes fulles de propaganda, y tan endintre va entrarli el crit de l'*Atracció*: «¡A Barcelona tothom!», que, ja perdudament sugestionat, empenya un dia la vara, compra una *ida y vuelta*, pren el *mixto* y ¡cap a Barcelona falta gent!

Arriba en Blai aquí, y, com a home previsor, lo primer que fa es enterarse.

—Les coses que's poden veure de franc ¿aont són?

—A tot arreu—li contesten.

Y sumariament li fan la llista.

Hi ha les *guarnicions* del passeig de Gracia, el *pont* de la plassa de Catalunya, la *dairosses* de la Boqueria, les besties del Park, les obres de la cloaca del carrer dels Tallers, els arbres capolats del Ensanche... Una barbaritat, vaja.

—Ara, si voleu diversions de pago...

—No, gracies—replica ell, molt amatent.—Si he baixat a Barcelona es per veure coses y no per pagar...

En Blai, abans que tot, es home practic.

¿La vida?... Això sí que an ell poc l'encaparra. Per la feina que té que fer, ab qualsevol friolera'n tindrà prou pera aguantarse els tres o quatre dies que pensa estarse a Barcelona.

¿Allotjament?... Haventhi porxos, y cadires als passeigs, y esglaons a les entrades, ab l'agradable temperatura que ara's disfruta ¿quí'l fa pensar en catres, cases de dormir y disbauxes d'aquestes?...

Ah, no!... Ell ha vingut aquí per divertir-se y no per llençar els diners com un *americano*.

***

Agil, sol, sense companys que l'esgarriin ni visites que'l destorbin, en Blai, desde que's fa de dia fins que, a mitja nit, el cansanci l'obliga a deixar-se caure en qualsevol recó, no sossega un moment.

Els llocs que ab preferencia esculleix pera les seves passejades són els més concorreguts.

—Terres desertes, terres pobres—diu ell, ab la seva especial filosofia.—Quan un carrer es animat, senyal que es un carrer ric. Y ab la riquesa passa com ab l'oli: qui'n manja, els dits se'n unta.

¡Si se'n fa, l'home, de tips de caminar, sempre per les vies que veu més freqüentades, ara aturant-se a sentir uncegos, ara encantant-se ab un automòbil que va ple de ses

SALTANT L'OBSTACLE

EL JOCKEY:—*Sota!*
LA BESTIA:—*Cavall, home, cavall!*

nyores, ara veient passar un mort seguit de vinticinco o trenta cotxes!...

Y, naturalment, corrent del matí al vespre, en Blai ho veu tot; tot lo que, sense mortificació de la butxaca, hi ha dret a veure.

¿Arriba una banda?... ¿Surten les reines dels mercats?...

tre gotes..., el ventjol amenassa ab tornarse vent tempestuós.

—¡Oh!, lo que es la pluja no falla—diuen els bromistes.—¿No veuen que'n Gual dirigeix l'espectacle?...

En la tarda del diumenge'l temps amenassava, però tant se val. Els figuerencs y els forasters varen voler sapiguer què dimontri era això del *Canigó*, y ompliren les Arenes, netejades

¿Hi ha un concert?... ¿S'encenen els llums?... ¿Ballen a la Boqueria?... Allí compareix l'home, fidel a la seva divisa d'aprofitarse de tot... lo que no costa res.

Si ell ha baixat aquí ¿no ha sigut precisament per divertir-se?...

* * *

Passats els tres o quatre dies que per aquesta *calaverada's* va concedir, en Blai se'n torna al poble.

—¿Què tal?—li pregunta allà la gent, al veure'l tornar tan fresc y tan guapo. —¿Còm t'ha anat això?

—Molt rebé!... M'he divertit com un senyor, no he gastat casi res... y encara m'he guanyat el viatge.

—¿De quina manera?

—Mireu!

Y desfent les quatre puntes d'un gran mocador que du penjat al bras, mostra una pila de tabaco que despedeix un olor de tots els dimonis.

Durant la seva estada a Barcelona, en Blai no ha parat ni un moment de recullir puntes de cigarro, «algunes de primera», com diu ell, ab noble orgull, senyalantne una, tan llarga y tan bonica, que casi sembla un puro sencer.

Si l'*Atracció de Forasters* hagués vist aquell bé de Deu, ¿còm li hauria caigut la baba!...

Lo menos ne té per mitg any, en Blai, si no'n fa massa abús.

MATIAS BONAFÉ

El *Canigó* a Figueres

¿Farà sol?... ¿Farà pluja?... ¿Bufarà la tramontana?... Tot són angunies abans de comensar l'espectacle a l'aire lliure. Les mirades estan fixes en el cel... Ara passa un nuvol..., ara cauen qua-

tres gotes..., el ventjol amenassa ab tornarse vent tempestuós.

—¡Oh!, lo que es la pluja no falla—diuen els bromistes.—¿No veuen que'n Gual dirigeix l'espectacle?...

En la tarda del diumenge'l temps amenassava, però tant se val. Els figuerencs y els forasters varen voler sapiguer què dimontri era això del *Canigó*, y ompliren les Arenes, netejades

de sang y de *gent de coleta* y plenes de trovadors, musics y cantaires.

La sorpresa ja la va tenir, el public, d'entrada. Cal convenir en que en Moragas y l'Alarma, pintors de fama merescuda, construïren un decorat que encanta per la seva realitat y bellesa.

No detallarem la festa. Qui vulgui sapiguer lo que passa en el *Canigó*, que vagi demà passat a les Arenes, y veurà cosa bona. Donem paraula de que no perdran el temps.

Ademés, y això mereix capítol apart, sentiran música de'n Pahissa, que es pessa de luxe. Tenim d'alabar al nostre compositor català y posar molt alt el seu nom. En Pahissa ha fet una partitura digna de la concepció de Mossén Cinto. Els pre-

ludis dels tres actes, especialment el del darrer, ont el music descriu ab brillantor un combat entre cristians y alarbs; la dansa dels fallaires; el coro de fades, d'un encís refinadíssim, y el grandió final de l'obra, acusan un compositor que sab ont té la mà dreta. En Pahissa es de la fusta d'aquells artistes que corren món, y si no, ab el temps ho veuran.

Els cantaires y actors,—l'Emilia Baró, en Carles Capdevila, en Rojas, en Tort, en Piera, en Lapera—aixís com els coros y orquesta, varen treballar ab fe y entusiasme, logrant bons conjunts, que avaloraren l'escenificació del poema d'en Verdaguer.

L'Adrià Gual va rebre també moltes felicitacions, no tan sols per la pedregada que va caure entre'l segon y darrer acte, y ab

ELS DONOSTIARRAS A CA LA VILA

—A ver si se deciden ustedes á venir á ver el Arbol de Guernica.
—¡Ah, el famós arbre de Guernica?... Potser sí, potser sí... Y a quin poble es aquest arbre?...

la que'l xicot deia que no hi tenia res que veure, sinó per l'artística direcció del poema, que fou encertadíssima.

El public, que fou nombrós, aplaudí als autors y a tots els qui varen pendre part en la representació.

Nosaltres afegim, en la nostra felicitació, als noms dels artistes, els dels empresaris, senyors Montsalvatje, per la seva idea d'honar el gloriós nom del poeta Verdaguer, avui tan oblidat pels nostres intel·lectuals.

En la nit del diumenge, en el Teatre Principal de Figueres, omplert de gom a gom, en Pahissa donà un concert d'orquestra, obtenint sorollós exit ab la *Quinta simfonia* de Beethoven y les obertures dels *Mestres Cantaires* y del *Tannhäuser*, y ab les seves composicions *A les costes mediterrànies*, la *Dansa dels fallaires* y el *Trio en sol*.

Diumenge vinent, si no plou, sentirem a Barcelona'l *Canigó*. Y si es el mateix que varem sentir a Figueres, ja'ls assegurem per endavant que'ls faran mal les mans de tant picar.

M.

DEL BORN AL PLATA

□ □ IMPRESSIONS DE VIATGE □ □

VIII

Avall

Eixint de l'Equador, com que l'esfera ve de baixada, sembla que anem un xic més depressa.

Sia per això, o per altres causes que la Geografia ja les porta, a mida que'ns anem apropant al tropic de Capricorn (no sé si l'hi diuen per mal nom) l'atmosfera's torna capritxosa y el baròmetre perd el bon sentit que ha de tenir una eina tan seria.

Se veu un nuvot de res, com una pipada de fum, s'infla en menys d'un minut, y d'aquell escarranciment ne cau un xafec tan espès que'l barco navega entre dugues aigües; anem pel parai-gües, y surt un sol d'aquells de tenyir *negritos*, que'ns fa canviar de color; ens en anem a sota'l toldo, y de sota mateix del sol, ne cau una gotellada, que a cada gota n'hi ha dugues cullerades. El tropic no té idees fixes. En aquet pas passa una cosa: veiem cares noves a taula.

—Aont dimontri han pujat?—ens preguntem.

Y no es que pugim. Es que baixen.

Són els que han passat quinze jorns, ab les seves nits corresponents, marejats a dintre del camarot; les víctimes del gronxament; y quinze jorns de mareig, sien de *linia* o de meridià, se necessita haverlos tastat pera donarlos tota l'importancia. Els homes surten ab uns ulls que semblen ulls de *lazareto*. Y de les dones no'n parlem: allò no són dones, són *restos*, ab cara de poma verda y ab bates fluxes, com la *Traviata* en aquell acte de la tosseta.

Un cop han dinat, si no desdinen, els duen a coberta de popa; ve un ruixat d'aquells, y cap a dintre, a marejarse un ratet més, y qui diu un ratet, diu quatre dies, y qui diu quatre dies, diu tot e viatge.

Aquets són, com se pot compendre, els que coneixen millor les interioritats del barco, perquè no han vist més que l'interior. Pera ells, l'horitzó, el mar, el cel, l'Equador, el tropic y les postes de sol, no ho coneixen més que d'*oïdo*. L'unic sol que han vist en el viatge ha sigut una *palangana*.

Però no tots se maregen, en el barco. N'hi ha alguns que sospitem que no viatgen pas pera marejarse, sinó pera marejar al proxim aixís que arribin a l'altre món. Enlloc se veu tanta gent plegada, com se veu en un trasatlantic, que tinguin oficis més estranys, més modos de viure especials, que'n diriem d'exportació. Ve un home que viatja atletes. Porta una llista de tots els brutos

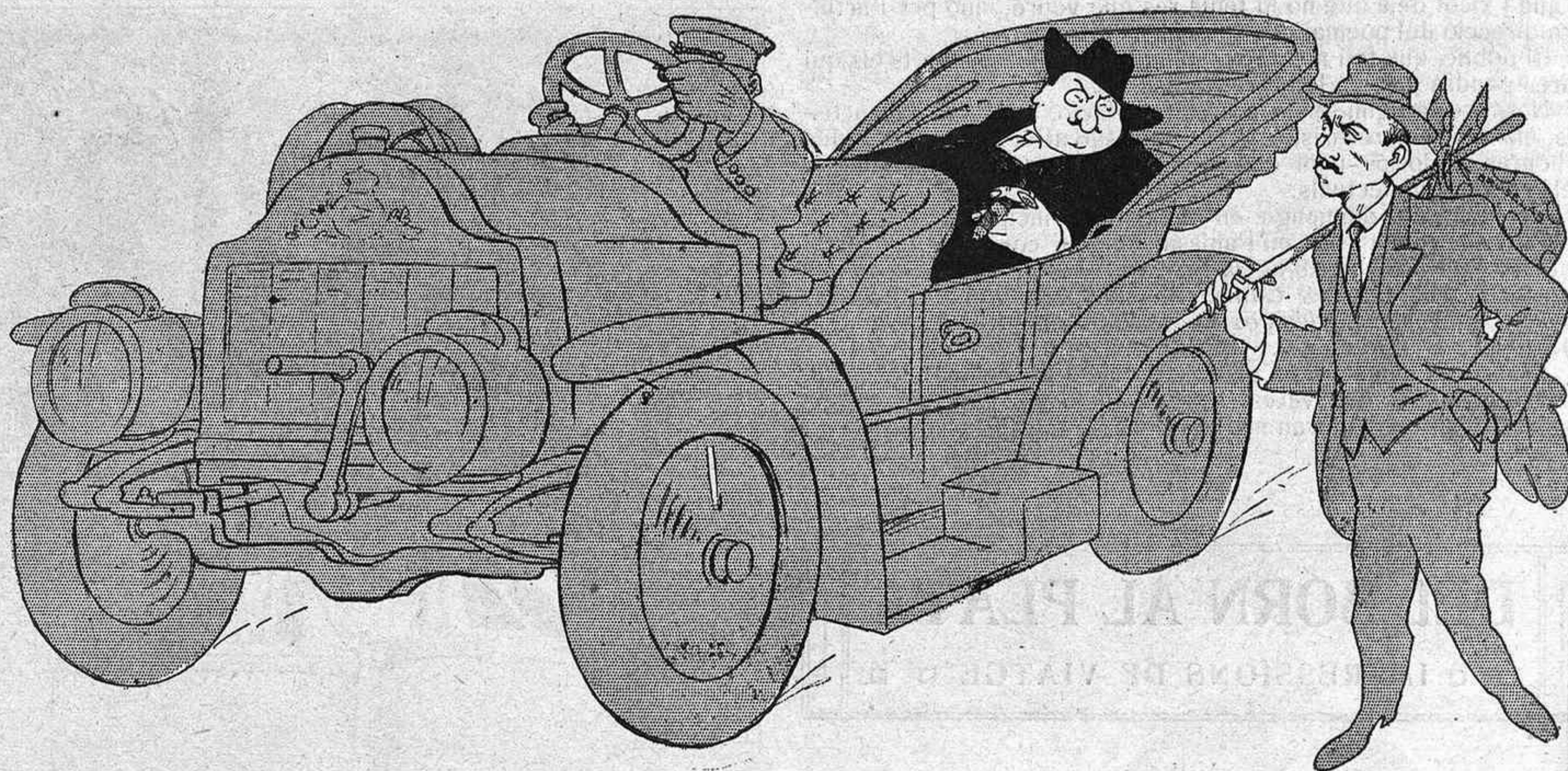

TENORIOS DE CARRER

—¿Que necessita protecció, senyoreta?
—No, gracies. Si'n necessités, ja posaria un anunci al Diluvio.

de més nomenada d'Europa, de tots els amos del cop de puny, y s'entén ab certes agencies que negocien ab carn de bestia y els contracten an els teatres pera esclafarse les forces a davant de la concurrencia. Ne ve un altre que viatja uns seguros,—pera assegurar la pesta, el còlera, les febres, el xarampió y la verola negra, fins a la quinta descendencia—que el que li sent explicar les bases y reglamentació y segueix ab el cap serè, ja pot navegar per allà ont vulgui. Ve un alemany, que s'assembla al Ibsen, que du un invent de sombrero electric que s'encén pera pujar l'escala, y mata d'arrel les cerilles dels vigilants y dels serenos. Molts que van a fer fortuna,—aixís, en sec: a fer fortuna—sense saber per aont comensaran; encara'n queda un que va a cercar un *tío* d'aquells que acabaven els actes en les comedies dels nostres pares, y n'hi han més de quatre que no hi van pera res de bo.

Aquets homes són els mateixos que en els nostres temps gloriosos s'embarcaven ab Pizarro, o anaven a Flandes ab el Duc d'Alba o a les Indies ab Vasco de Gama. Però com que avui dia això del negre s'ha posat a un preu que no se'n pot comprar, y l'explotar l'indio és un ram que costa un ull de la cara, aont no hi ha negres hi cerquen blancs, y l'exportació dels negocis ha suplert la de les armes.

REVOLUCIONARIS DE DEBÓ Y REVOLUCIONARIS DE BOQUILLA

—¡Adeu, Zurdo!... Me'n vaig a Madrid.
—Passihobé, don Alejandro!... Jo me'n vaig al desterro.

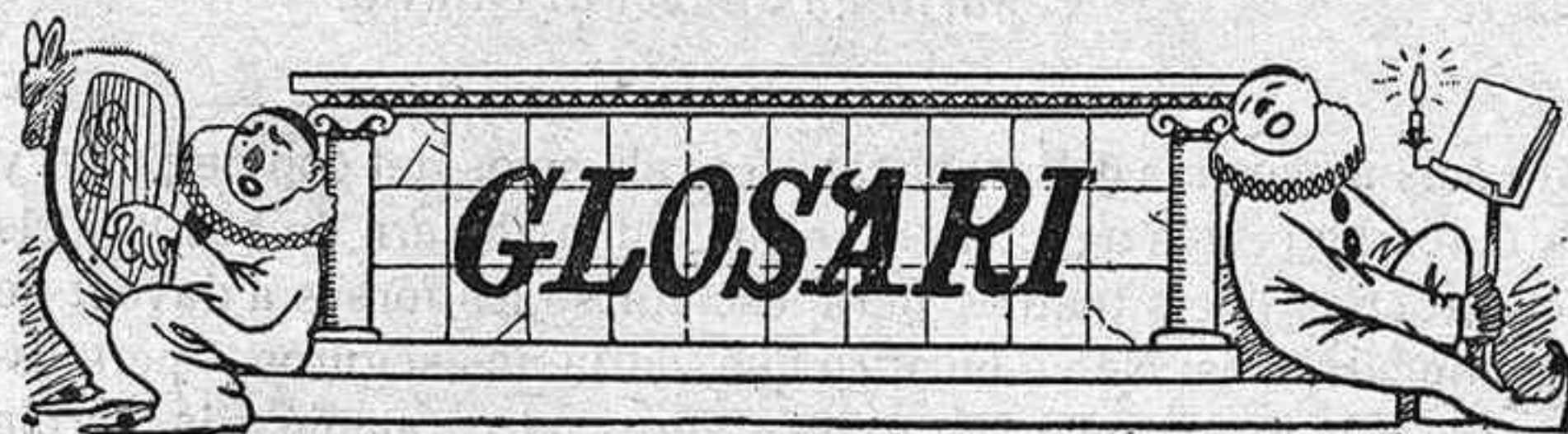
Aquets, els marejadors, lo mateix que'ls marejats, són els impacients pera arribar. Pera ells no hi ha temporals, ni tropics, ni nuvols, ni mar. Vent en popa es l'unic que demanen, y milles, fer forses milles, pera arribar abans a lo que's proposen.

Quan posen les banderetes pera anunciar als navegants el camí que s'ha corregut, ells ja fan gúa esperantles, y ab els seus ulls de cobdicia sembla que empenyin el camí.

N'hi ha alguns que si gosessin darien cop de tralla a l'hèlice pera ferla anar més lleugera.

SANTIAGO RUSIÑOL

(Seguirà.)

ESPERIT DE MANIFESTACIÓ

Buenos Aires es una ciutat amiga de les grans manifestacions, vinguin d'ont vinguin, vagin ont vagin, siguin del ram que's vulgui. Com que té moltes coses a dintre, sent tot sovint la necessitat de trèureles al defora, y's desfoga manifestantse. Ara els patriotes, ara els anti, ara els blancs, ara els de color de xacolata, no passa dia sense que algú's manifesti a la llum intensa d'aquets carrers llargs y amples, veritables rius de vida moderna que cada un d'ells, per poca gana que tingués, se menjaria tot el plànol d'en Baixeras.

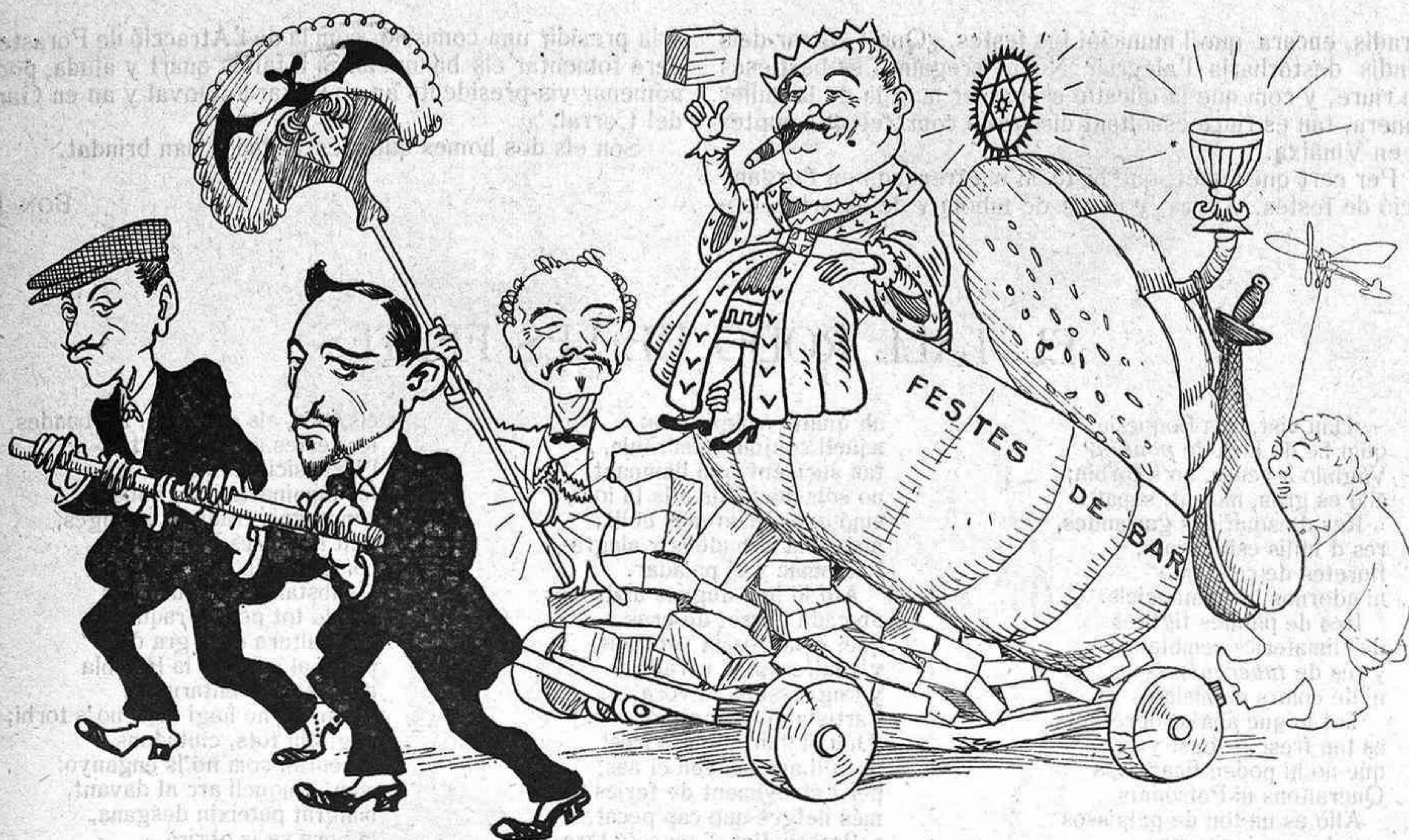
Si Buenos Aires no hagués cregut que una Exposició Universal era una gran manifestació, ben segur que no hauria pensat en ferla. En aquesta immensa esplanada de urbanisació cuadrícula hi han generacions sempre a punt de manifestarse pera totes les idees y opinions,

fins pera les més contraposades; multituds disposades a llensarse a tot' hora al carrer pera defensar o atacar a crits qualsevol tendència, pera dir que sí, que nó, que bueno, o lo que's presenti. Es un poble que vessa de tot arreu, y sempre vessa: vessa d'entusiasme, de satisfacció, d'amor als altres pobles, de grans activitats y de grans vagues, perquè, posat a ser actiu, fins es actiu en l'indolencia.

Ara mateix l'hem vist vessar de joia per una infanta, y, al veure'l vessar per una cosa aixís, ens havem enrecordat de l'espiritual comedia de'n De Flers, d'aquell pas comic en que'ls bons parisencs ovacionen al charmant Rei de Silistria.

L'homenatge fet pels republicans argentins a l'Infanta Isabel ha sigut delirant, xardorós, y això que estaven ja tips d'embaixades de tot arreu. Però, com que quan se'ls acaba el deliri el saben suplir ab la cortesia, que aquí es un'altra forma de deliri, per això no's plenguen mai de mans, y menos a l' hora d'aplaudir. Y d'aplaudiments pera la reial embaixada espanyola no'n volgueu més, que fins n'hi han hagut pera en Pérez Caballero, que es tot lo que's pot dir. En honor a l'infanta s'han fet sorolloses demostracions; hi ha hagut júbilo popular, s'han organitzat compactes columnas patrióticas, s'han celebrat fastuosos banquets, funcions de gala esplèndides, s'han donat recepcions magestuoses, imponents, y s'ha llensat menjar y s'ha vessat beguda.

Però aont s'ha manifestat més genú l'entusiasme ha sigut en la festa camperola a «Villa Elvira». Allí havem vist als boleadores cassadors de guanacos, als gauchos de chiripá autèntics, armats de lazo y espuela nazarena, cavalcant hermosos exemplars de les pampes y rendint homenatge a la vieja madre patria. Havem vist an aquells homes de color d'ocre torrat, de vida errant y de musculatura de ferro, braus domadors de cavalls ferrestecs, evolucionar davant de la hispànica representació de la «caza del pichón y del conejo»... Y allí havem cregut en la diferencia de rasses.

PERA LA CAVALCADA

Projecte de carro alegoric que ha sigut desestimat per la Comissió de Festes.

Els republicans argentins prou tenien a mà, pera festejarlos, an en Puig d'Asprer y an en Rovira Palau, esperits molt més progressius y de més acrisolada democràcia que la infanta Isabel, però en honor de la nostra embaixada radical no s'ha balla ni un mal gato.

Els argentins se desviuen per les reials embaixades, y de les argentines no'n parlem. La que més, la que menys, voldria una Infanta o un Infant cada vuit dies; y això que moltes d'elles ne tenen cada deu mesos, perquè encara que aquí en Malthus hi comensa a tenir tants adeptes com en Bartolomé Mitre, se veu que'l terreny es contrari al refrenament de l'especie. Contra la generació atemperada hi han, gracies a Deu, dones guapes y robustes y un clima calid y prolifíc.

XARAU

En el número proxím:

CARTA DESCLOSA

al Ilustríssim Senyor

Don MANUEL RIUS Y RIUS

Marquès d'Olèrdola

y Concejal del Ajuntament de Barcelona

BANQUETS Y BRINDIS

Poc a poc, però sistemàticament, se va establint a Barcelona una costum de la qual jo'n protesto. Animes tristes, incapasses de gaudir els singlots retòrics que a l'hora clàssica dels postres se dediquen els oradors, són les iniciadores d'aquesta campanya. Fins s'ha arribat a escriure al peu d'un menú: «no hi haurà brindis», com si els brindis amarguessin la boca als finals dels banquets.

¿Per què'ls aborriran els brindis? No fan capficar, com els discursos; no fan enrabiari, sinó riure, y, diguin lo que vulguin les persones serioses, com en Vidal y Ribas—que es més serio que una oca—y en Valentí y Camp, val més riure que preocuparse. Be prou que'n té, un home, de mals de caps a casa pera que tingui d'anar als banquets a cercarne més sentint oradors trágics y apocalíptics, per bons que siguin. La qüestió es riure, y pera riure no hi ha com escoltar els discursos de tots aquets senyors als qui ara's vol tancar la boca.

Precisament crec que se'n fan pocs, de banquets y de discursos. Els banquets donen guanys als fondistes, satisfan necessitats fisiològiques, trenquen l'ensopiment casolà y són, pera'ls oradors novells o dolents, lo que'l Teatre del Bosc a l'estiu pera'ls tenors y les tiples per estrenar. Se'ls permet debutar. En Moles va debutar a un banquet.

Se tindrien de celebrar ab qualsevol pretext. ¿Que en Pere Corominas se fa un trajo nou? Banquet de sastres. ¿Que en Camprodon se desprèn d'una americana? Banquet de drapaires. ¿Que a l'Oriol Martorell li surt bigoti, o en Figuerola sacrifica la cabellera merovingia? Banquet de barbers. ¿Que en Junoy defineix la seva darrera situació política? Banquet de conseqüents. ¿Que algú ha arribat a entendre a l'Utrillo? Banquet d'endevinadors de xarades y logogrifos. ¿Que hi ha qui s'ha curat la tos ab les pastilles del Dr. Andreu? Banquet de gent que creu en miracles.

Sortirem a dos o tres banquets per dia, y com que mai hi ha tanta alegria com quan se menja, Barcelona seria un

paradís, encara que'l municipi fes festes. ¿Que'l xerrar dels brindis destorbaria l'alegria? No ho creguin. Les bestieses fan riure, y com que la qüestió es passar la vida de la millor manera, tan es riure escoltant discursos com treient comptes an en Vinaixa.

Per cert que aquet, que hi té la mà trencada en l'organització de festes, y fires, y coses de tabola y de quartos, po-

dria presidir una comissió, com la de l'Atracció de Forasters, pera fomentar els banquetes. Si li faltés quart y ajuda, podria nomenar vis-presidents an en Gerardo Doval y an en García del Corral.

Són els dos homes que més vegades han brindat.

BON JAN

EL TALL RODÓ DE LES FESTES

¿Han vist, a la Boqueria,
quin bé de Deu de *pontàs*?
Vàginlo a veure, no's torbin;
allò es gros, molsut, sapat!
Res d'esquifides garlandes,
res d'idilis esblaimats,
floretes de celuloide
ni adornos insubstancials.

Res de pàlides figures
de climaterics semblants,
y res de *tuberculosis*
ni de colors de malalt.

Tot lo que allà's representa
es tan fresc, robust y gras
que no hi poden ficar basa
Queraltos ni Patronats.

Allò es un tou de palpissos
y rodanxes incitants;
un congrés alimentici;
una junta general
de moltos y de ballenes;
un mitin de bous y galls;
un monument de vianda;
la victoria de la Carn!

Aquelles columnes d'Hèrcules
no són, simplement, un arc
fet per recrear la vista

ab quatre vulgaritats:
aquell conjunt admirable,
tan suculent com llampant,
no sols porta als ulls la joia,
sinó que, anant més enllà,
aixampla'ls budells y alegra
l'estomac y el paladar.

Allí hi han dugues matrones
ab cada garrot de bras...
que, si no fossin estatués,
y's miressin al mirall
y tinguessin a la vora
l'artista que les pintà,
¡Deu el lliure de ses ires!
prou li arrencaven el nas,
per l'atreuiment de ferles
més lletges que cap pecat.

Prescindint d'aquesta tara
que es sols un petit detall,
davant d'aquell tot armonic,
d'aquella gran germandat
de greix, de vida, de forsa,
de bon gust y de viram,
tot lo que s'ha fet fins ara
queda confós, eclipsat.

La cursa de *Venturetes*
(com diu un graciós company),

els focs, els concerts, les bandes,
les festes a Belles Arts,
l'Exposició de retratos,
les lluminaries, els balls,
concursos, traques, sortiges,
junt ab altres festivals,
comparat ab la grandesa
y substancia d'aquell arc
queda tot pobre, raquitic,
y a l'altura d'un gra d'all
posat al mitg de la Rambla
damunt de l'entarugat.

Qui no ho hagi vist, no's torbi;
vaginhi tots, ciutadans,
y veuran com no'ls enganyo:
com, d'aquell arc al davant,
malgrat pateixin desgana,
la boca se'ls obrirà.

Y si tenen gana, y quartos,
y salut, y bon menjar,
poden riure's de les Festes,
de les Comissions, dels Arcs,
dels llums, de les lluminaries
y del qui les va inventar.

PEP LLAUNÉ

Se pot parlar, cavallers?

Els cavallers són, en aquet cas, els trempats regidors de la famosa Comissió de festes.

Dit està, doncs, que tractantse d'aquets senyors, ens referim principalment als qui's diuen Ardura, Rius, Pardo y Ignaci Iglesias, que podran, una vegada més, ferse'l desentès a les nostres excitacions, però que, en cambi, no's queixaran del reclam.

Avui, senyors Ardura, Rius, Pardo y Iglesias, no'ls demanem res. Els preguntem no més si podem parlar; si ens aixequen l'incomunicació que, indirectament, l'orgue del partit va imposarnos el dia que va dir que'ls qui criticaven les festes eren pitjors que'ls qui posaven les bombes.

Ha passat el perill?

Ho diem en vista de que *La Publicidad*, correligionaria, comensa a anarse'n de la llengua, y s'ha atrevit, la molt temeraria, a ficarse y tot ab el castell de focs que dissabte passat va cremarse a les Arenes. Ja, dies abans, el mateix *Poble*, que en aquet cas ha posat en pràctica allò de *fes lo que't dic y no miris lo que faig*, trencà'l silenci que tant va recomanarnos, ab motiu de tractarse de demanar no sabem quins comptes a determinats regidors en la primera sessió que se celebrés.

Si es cert que'ls petits han volgut fer sempre lo dels grans, nosaltres volem dirhi la nostra, ab *ai.rò* de les festes.

Per aquet motiu, preguntem:

Se pot parlar, cavallers?

O es que persisteix encara la suspensió de garanties?

SUSCRIPCIÓ PERA COMPRAR UN BARRET

AL REGIDOR M. SANTAMARIA

Total de la Llista anterior.	40 centims
Pere Ribalta	10 »
Joan Balugera	10 »
Rafel Canales	10 »
Angel de Borjas Ruíz	10 »
Rafel Guerra del Río	10 »
J. B. Ll.	10 »
Josep Martorell y Pous	10 »
Un membre de la Tiva	10 »
F. Surribas	10 »
Un amic d'en Pérez dels Consums	10 »

Total, Ptes. 1'40

En vista de que'l regidor senyor Santamaria té tan pocs admiradors, la Comissió, impossibilitada de comprarli un barret decent per l'ínfima quantitat de pela y quaranta, adverteix que la llista de donatius continuarà oberta fins al dimecres proxim.

Si el total de lo recaudat no arriba, d'aquí an aquell dia, al import d'un sombrero digne, se posarà la suma a disposició del interessat, per si ell vol afegirhi el *computo*; y, si per tot el divendres següent, el senyor Santamaria no ha passat a recullir el total recaudat, l'endemà, dissabte, l'entregarem al primer pobre que passi.

Tots aquells que no's conformin ab aquet reglament poden passar per aquesta Administració, que'ls tornarem els 10 centims.

LA COMISSIÓ

EL «FOCO» DE L'INFECCIÓ

—Uf!... No s'hi pot tenir cara... Qualsevol s'hi arrisca a passar per aquí!...

TELÓ ENLAIRE

TIVOLI.—Fins demà no s'estrenarà *La moza de mulas*, anunciada pera dissabte passat y aplanada no sabem perquè.

—*La corte de Faraón* continúa donant entrades.

—Se parla ab insistència de l'aconteixement que constituirà l'estrena d'una sarsuela en un acte y tres quadros, *El rajah de Sakountala*, original dels senyors Soler y Jansens, que probablement s'estrenarà al Tívoli dintre de poc.

NOVETATS.—S'ha estrenat *Amores y amoríos*, comedia en quatre actes, dels germans Quintero. Es una obra de les de fer passar l'estona. Potser no's mereixeria els quatre actes, perquè l'acció es res o quasi res. Además, ajuden a ferla pesada

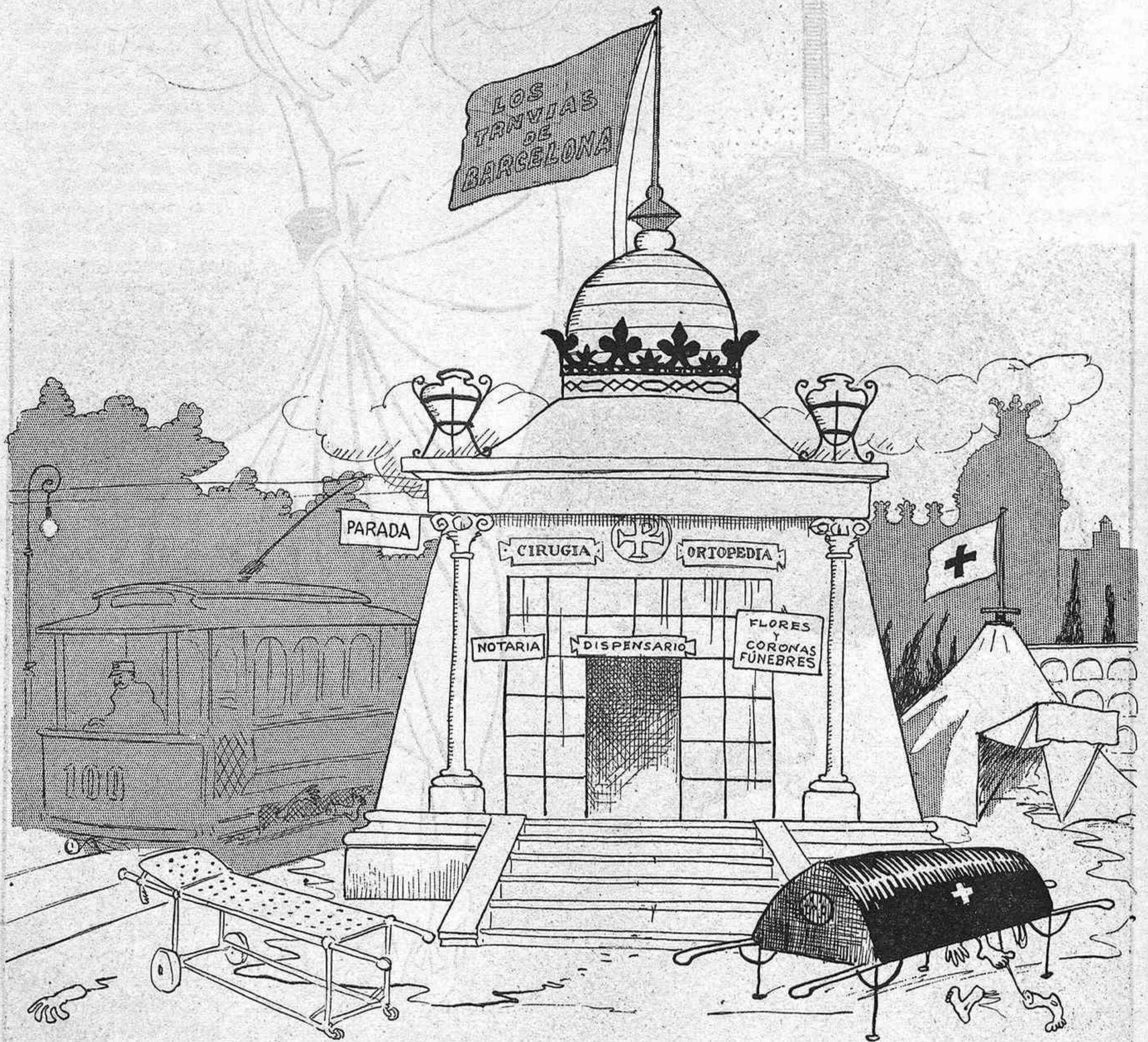
aquelles tirades de versos de sàtira lírica de la que ja se n'ha abusat massa en el teatre. Apart d'això, la darrera comedia dels Quintero no es ni més ni menos notable que la majoria de les que han produït. S'escolta ab gust perquè el dialóg es tota una florida de gracies y acudits; conté escenes molt ben construïdes y tipus dibuixats ab art; y lo que li falta d'interès, li sobra de picardia y de frescor. Vaja, que continuen essent els amos del galliner.

La senyoreta Moreno s'hi feu aplaudir molt, y els senyors Santiago y Vilches, també, ab justicia, perquè hi estan deliciosos.

—Pera aquesta setmana hi ha anunciada l'estrena de *Mi papá*.

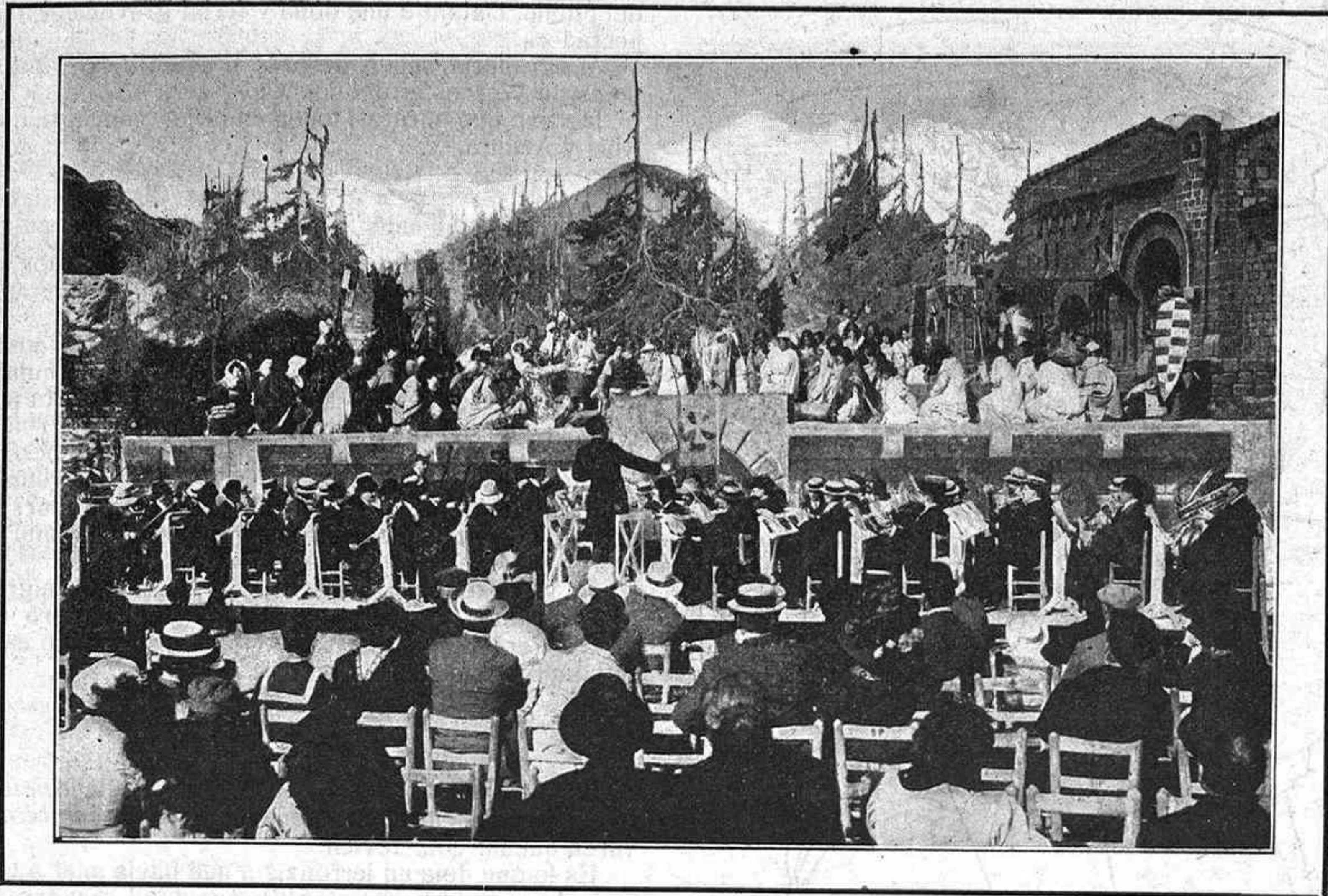
NUEVO.—Que si s'arrelarà el vaudeville francès a Barcelona?... Ja ho crec!... Y s'arrelarà, principalment, gracies a que'l comensen a presentar com exigeix el gènere: ab actors que tenen soltura y saben vestir; ab senyores vistoses y elegants que diuen ab gracia y picardia; ab esplendidesa en el decorat y... no descurant detall en el vestuari.

Marit enganyat... es un de tants; fa riure pels colzes, el pebre hi es a cabassos; l'enredo està calculat a base d'efectes plasticos, tots de gran relleu; la moral... a Grecia, a Roma, a Babilonia... n'hi havia menos en temps més esplendorosos.

«La Anónima de Tranvías ha puesto á disposición del Ayuntamiento unos proyectos de puestos para las paradas, los cuales servirán, además, de kioscos decorativos.»

Que serà?... Una cosa aixís?

12 de Juny.

EL CANIGÓ, A FIGUERES

L'interpretació no s'ha de jutjar pel primer dia, que va anar molt fluixa, però recordem ab agraïment a la Xirgu, an en Bozo, an en Santpere y an en Nolla.

CONDAL.—El popular Utor va fer, diumenge passat, la seva anunciada reparació. Y en *L'Africana* va demostrarnos que d'ensà que'l varem aplaudir per primera vegada no ha guanyat gran cosa. El timbre de sa hermosa veu continua sent agradable; els *pinjols* són mascles y d'aquells que dominen a la fera corruptia de les galeries, però ni art, ni escola, ni discreció, ni... Veïam d'aquí dos anyets més. Si no'ns morim, perquè ja comensem a ser vells, Manelet.

ARENES DE BARCELONA.—Diumenge que ve, extraordinari espectacle: el gran poema de Mossén Cinto *Canigó*, musicat per en Pahissa. Donat l'èxit de la seva extrena a Figueres, es de creure que la *Plassa Nova* s'omplirà de gom a gom.

CONCERTS.—El divendres de la setmana passada, al Teatre Granvia, la *Schola Orpheonica*, que ab tant entusiasme dirigeix al mestre Artur Marçet, celebrà un concert en el que dedicà un carinyós homenatge al malhaurat compositor català en García Robles.

Els cantaires ens donaren a conèixer una composició inèdita del plorat mestre, *Morta*, lletra d'en Francesc Mateu, que'ns produí excelent impressió.

La *Schola Orpheonica* cantà hermoses composicions de Mendelssohn, Grieg, Gounod, Montes, Pedrola, Marçet, Pujol, Sancho Marraco, Esquerrà, Otto, Onia Farga, Narcisa Freixas y Borràs de Palau, obtenint forses ovacions.

—En el Palau de Belles Arts, l'orquestra dirigida pel mestre Nicolau executà, ab la cooperació de l'Orfeó Català, la *Gallia*, de Gounod, que feia alguns anys que no havíem sentit.

L'auditori, que fou nombrosíssim, escoltà ab interès l'audició y aplaudí als intèrpretes.

L. L. L.

ESQUELLOTS

La pròxima setmana, ab motiu de la festa extraordinària del divendres, L'ESQUELLA, com ja es costum establerta en aquets casos, sortirà el dijous, dia 23.

Ab el seu permís, hi tornarem una mica.
¿Saben de què's tracta?

Del famosos, esplèndids y aplaudits banquetes que cada vintiquatre hores solen celebrar els nostres concejals—devegades pocs, devegades molts—però a costa sempre de la resignada y quasi masella Pubilla.

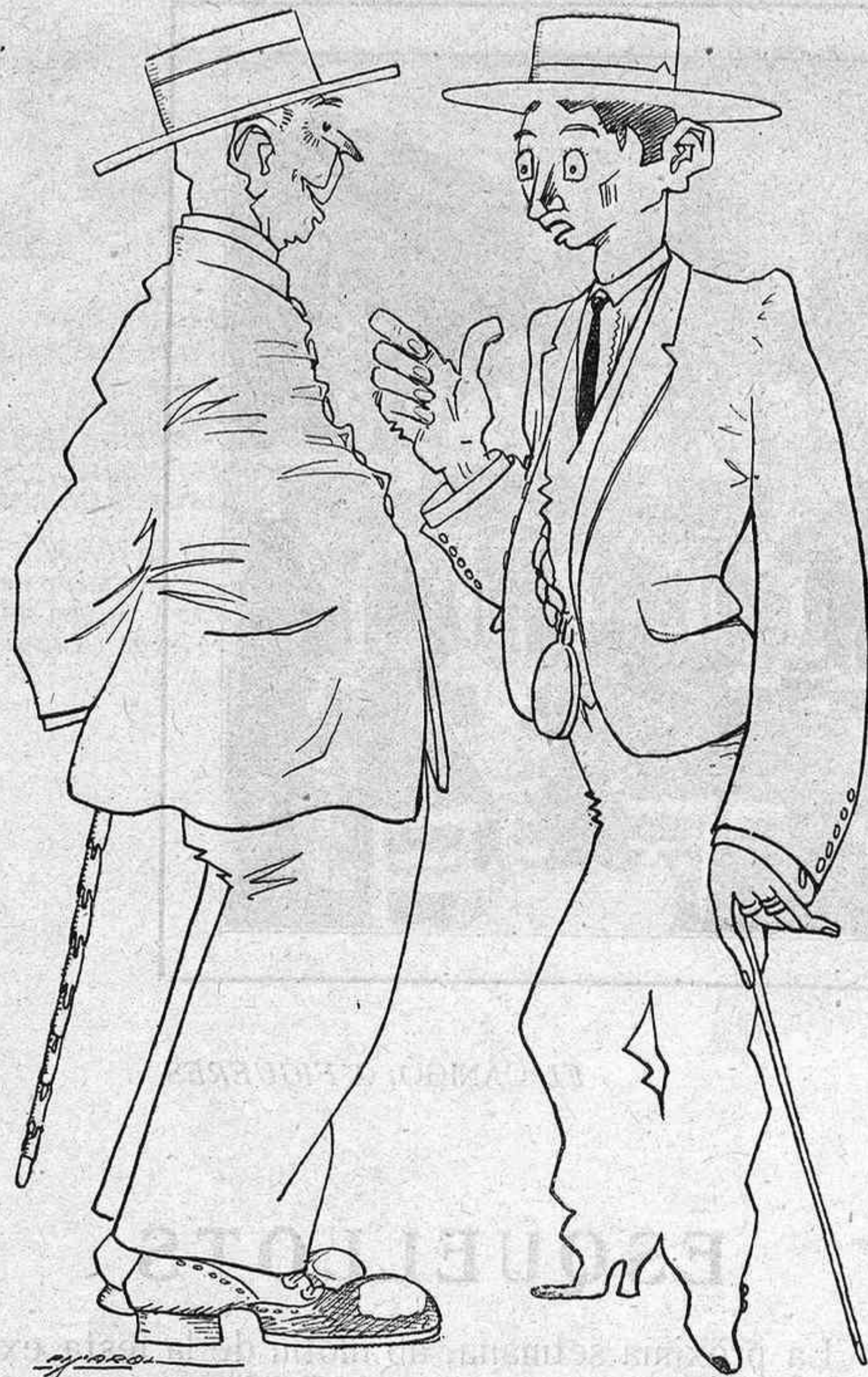
Un digne regidor de la dreta, que no per ser d'aquella part deixa de sernos altament simpatic, ens participa que si be es absolutament cert que va assistir al banquet de la *Maison Dorée* dedicat a l'arcalde, també ho es que l'endemà varen passarli el compte del seu cobert; compte que ell, bitllo-bitllo, va pagar, com paga sempre tots els que se li presenten y són de raó y justícia.

Fem ab molt gust aquesta aclaració, tant per ser merescuda com perquè, acostumats a no veure que'ls regidors se paguin mai res, ens plau extraordinàriament tropessar ab un que, en el ram de tiberis, pensa exactament lo mateix que nosaltres, y que, com nosaltres, creu que

*non es de sesudos homes
ni de infanzones de pro
facier servir la venera
de pase de menjadô.*

Els coristes del Orfeó Donostiarra han lluit les seves boines roges pels carrers de la ciutat.

PARLANT AB UN DE LA «FACULTAT»

¿Còm es que ara no us agafen mai els toros?
 —Porque de ezo de las cogidas ze encargan ahora los tranvías de la Anónima.

Al veure'ls entrar, l'altre dia, al Palau de la Música un policia s'esvera y telefona al Govern Civil:
 —Es el señor Muñoz?
 —Diga.
 —En la calle de San Pedro más alto hay una reunión que huele a partida carlista...
 —(Què diu, home!—li objecta un que ho escolta.—Si són els orfeonistes de San Sebastián!...)
 —Alto, señor Muñoz!... Esto de la partida carlista... es música.

Sempre hi ha un pitjor.
 ¿Ens queixavem aquí del desastre de la setmana d'aviació barcelonina?

Doncs, comparada ab la que acaba de celebrarse en una ciutat inglesa, resulta la nostra, si no un idili, una brometa bastant passadora.

La cosa ha ocorregut a Worcester. Davant d'una multitud ansiosa que ab un pam de boca oberta espera contemplar els prodigis dels homes-aucells, un aviador s'eleva magestuós, tripulant un monoplà, y apenes ha volat uns quants metres, ¡cataplum!, fa una tamborella y's deixa caure ab el trasto al damunt

del public, matant a una dòna y ferint gravement a una pila d'espectadors.

M'agradaria saber, després d'aquet *debut*, què n'opinen els veïns de Worcester del nou *sport* aeri.

De fixo que encara'l tenen en pitjor concepte que'ls senyors Rius y Ardura.

A Horta han batut el record d'aquets famosos reialmes dels mercats, que duren lo que les flors dels jardins y les lletugues de plassa: l'espai d'un matí.

Tots els mercats elegien una reina. Es la costum y's té de respectar, perquè's pot faltar a tot lo diví y humà, però de la costum de cap de les maneres. Però'ls d'Horta pensaren: Una reina ja està be, tots ho fan, això d'elegir una reina, y no hem nosaltres d'anar contra tothom. L'elegirem, però ¿per què no elegir també un rei? Sempre s'ha vist que una reina tenia un rei y un rei una reina. Per què'ls hem de desaparellar? Y tot pensant això, els d'Horta, al mateix temps que triaren una reina, triaren un rei.

Se veu que a Horta estan per la llei sàlica, malgrat y no esser, ni molt menos, carlins. Reina, sí, ja està be, però al seu costat un rei. Però es lo que passa a Horta y lo que no es Horta, que a tothom li agrada més la reina.

Sembla que'l diumenge passat, els de la *afición* abandonaren la festa nacional molt empipats. Ni el *Bombita* ni el *Gallito* varen quedar com devien.

Es lo que deia un lerrouxista que havia anat a la corrida:

—Aquí no hi ha més *Gallito* que don Lacandro, ni més *Bombita* que l'última que esclata...

¡Això, això sí que es comptar ab exactitut y pesar ab balances ben fines!

Dissabte va celebrarse a Casa la Ciutat una subasta, a l'objecte d'adquirir alguns materials que l'Ajuntament necessita pera l'alumbrat public.

El pressupost, calculat pels tecnicos municipals, senyalava als articles demanats un valor de 14.998 pessetes.

Y un dels postors que varen acudir a la subasta ¿saben per quant se va oferir a proporcionarlos?

Per 5.526, o sigui per 9.472 pessetes menos.

¡Quín honor pels facultatius, als qui la Ciutat paga y manté, en la creencia de que saben de números!...

Y ara que ve a tom, una petita pregunta.

Els pressupostos de les actuals festes ¿han sigut també fets d'aquesta manera?

Si efectivament es així, y no haventhi hagut subasta...

Ni una palabra más.

Un setmanari italià publicava, no fa gaires dies, una curiosa caricatura.

Representava'l dibuix al director de les excavacions del Foro romà, escarvant y foradant la terra. De tant foradar, l'intelligent director terminava per sortir pels antípodes.

Nosaltres trobem que aquesta enginyosa caricatura podria fusellarse y ferla nostra.

Ab representar a un regidor que entra modestament vestit pel portal gran de la Casa de la Ciutat, y surt, després d'escarvar molt..., fíncantse a l'Ensanche, que es l'antípoda de l'honorabilitat, la parodia fora feta. ¡Ah! y rebuda ab exit.

Un dels plàtans als quals s'ha tingut l'humorada de convertir en puntals de l'envelat construït aquets dies a la Gran Via, agrait, sens dubte, del pes descomunal de quatre cordes que se li ha carregat a sobre, de tal modo s'ha inclinat cap el referit

saló de ball, que no'ns sorprendria gens que ja tota la vida's quedés en la mateixa incòmoda posició.

Pera estalviar feina al curiós leció que vulgui ferli una visita, advertim que l'arbre en qüestió es el que's troba al davant del reixat de càn Marçet.

¿Què'n diu d'això el senyor Coll, horticultor d'opereta bufa, regidor lerrouxista y inspector de l'arbrat y jardins?

¿Qué n'opina el senyor Tobella, jefe municipal del mateix ram, abans director de l'Art del Pagès y avui col·laborador pacientíssim de l'Art de cobrar y tirarsho tot a l'esquena?

L'altre vespre, a la porta de casa la Ciutat:

—Què diu, que venen a cantar aquí, els donostiarres?

—Crec que sí.

—Entre'l repertori de cançons, ¿sab si hi haurà el *Guerni-caco*?

—El *Guerni-caco*, precisament, no l'hi sabria dir...; però de *cacos* no n'hi falten mai en aquesta casa.

Quadros familiars.

Un regidor, després de pendre's tranquilament la seva xicra de xacolata, passa els ulls pel diari y llegeix:—«*Circulan muchos billetes falsos de la emisió del 1906.*»

Sobressaltat crida a la seva senyora:

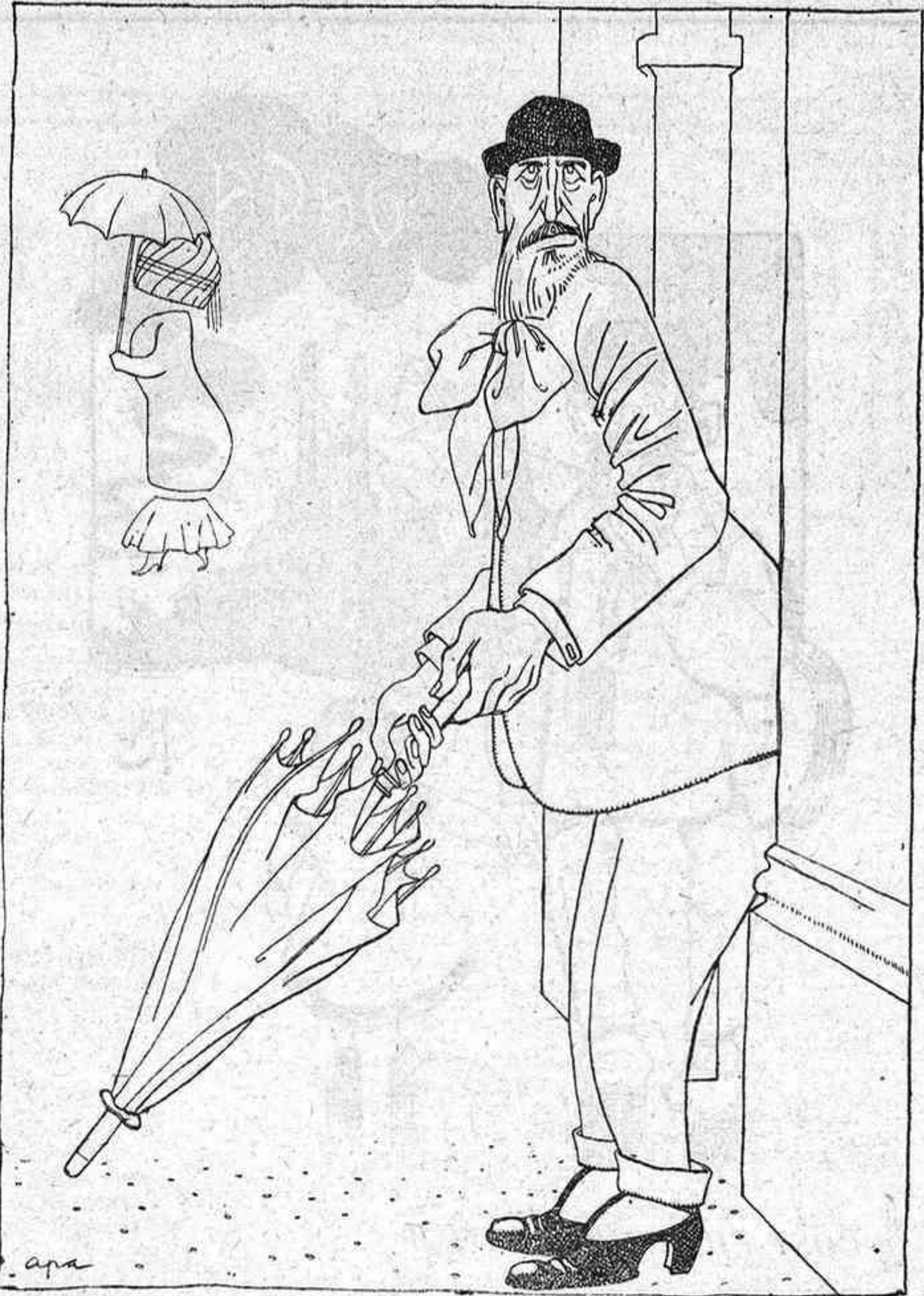
—Ai, pobres de nosaltres!... Noia..., vès si n'hi ha algun del 906, d'aquells que vaig portarte ahir.

Quatre vegades *nada* menos anomenava l'altre dia *El Diluvio* al desdixat milionari y calavera francès Max Lebaudy, y totes quatre ho feia de la mateixa manera: *le petit soucier*.

Soucier per *sucier*, y ¡quatre vegades seguides!

¿Així, ab aquest encarnissament permeten atropellar l'idioma d'una nació veïna y amiga un literat tan culte com don Pere Sala

FINS QUE'S MORI LA CUCA NO MORIRÀ EL VERÍ

—Avui també pluja? Ditxoses festes! Veïam quan s'acabaran...

y un fabricant de *suellos* d'«altura» tan expert com don Josep Costa?

¡Ai Senyor!... Se veu que a Barcelona, magatzem immens de tota mena d'indigencies, no sols hi ha *señoritas que necesitan protecció*.

També hi ha, y en abundor, periodistes que necessiten... anar a estudi una bona temporada.

Al carrer del Bisbe, una beïata atura a mossén Panallets.

—Que es veritat això que diuen?... que Sa Santetat de Roma y en Canalejas han trencat les relacions?

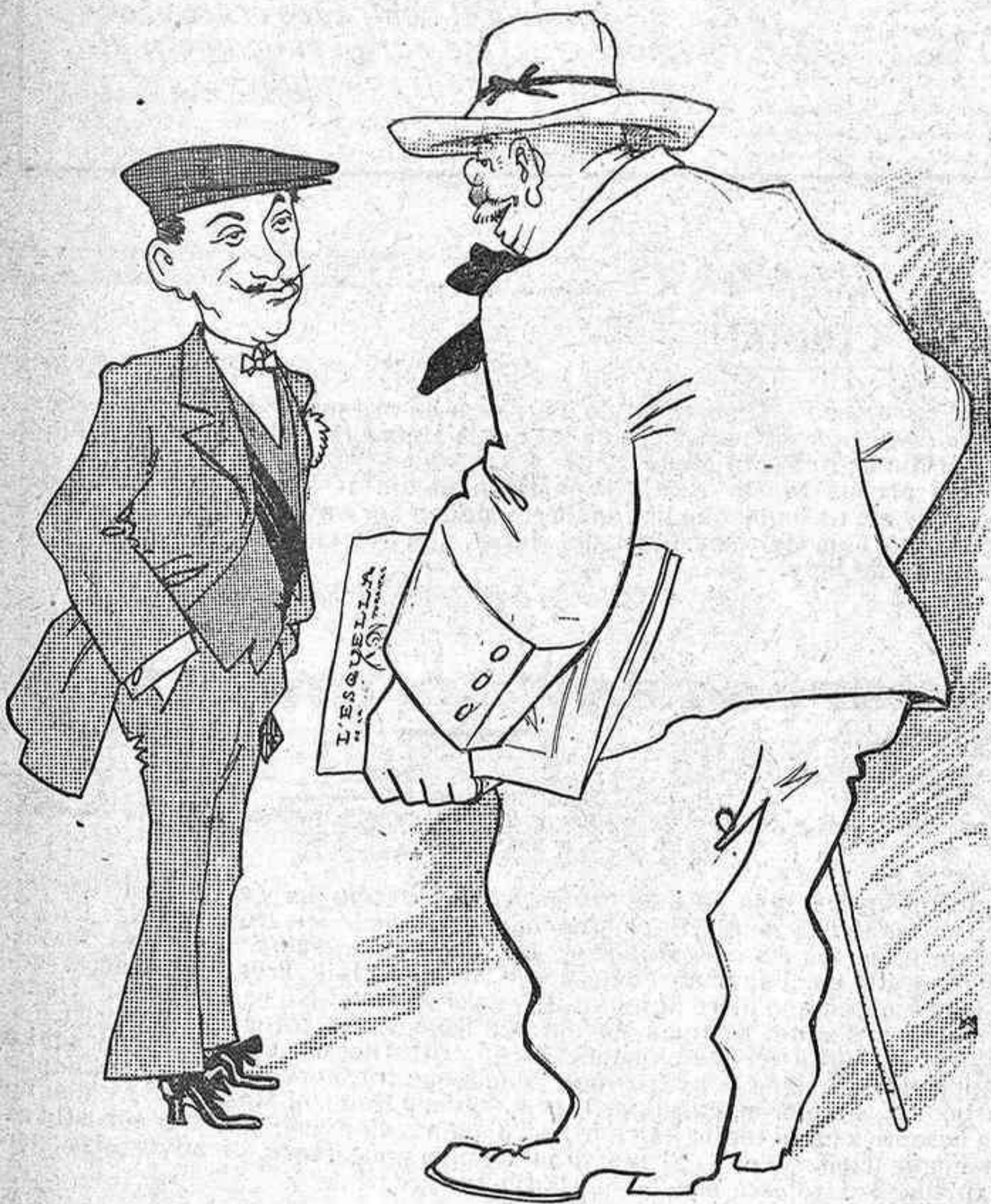
—Sí, senyora... Ahir mateix se varen tornar les cartes y els retratos.

Quan alguns periodistes barcelonins van constituir l'«Associació de la Premsa diària», nosaltres, coneixedors del panyo, varem tenir l'honor de riure'ns públicament de l'ocurrència, fundats en que la tal Associació, ab la classe de gent que, ploma en mà, roda per aquí, era totalment impossible.

Per si hi havia algú que de bona fe dubtés de la nostra apreciació, ab lo que en aquets moments està succeint podrà convence's de lo acertats que anavem.

Redactors de diferents diaris s'esgarrapen avui furiosament, enredats en violenta disputa. ¡Y quina disputa, germans caríssims!... Seria rebaixar injustament als pobres venedors de peix comparar la pescateria ab les columnes dels aludits periodics. De *sinvergüenza* per'amunt, tirin al dret. El nom del company de Sant Antoni es lo més suau que's planten per la cara. Se tracten de lladres, de tarugistes, d'*invertits*, d'*apaches*... de tot

L'ORGULL DE LA DEMOCRACIA

—Ja he vist a L'ESQUELLA que li volen regalar un barret...

—A mi, plim!... Continuaré anant a tot arreu de gorra.

POST PHESTUM, PESTUM

—Ara sí que haurem de canviar el ditxo... «Pel Juny, a la boca el puny.»

PARAULES COBERTES

—Un decret contra les ordres religioses?... Que parlin clar: que'n diguin «un altre fet vandàlic».

lo més denigrant que en un coro de boques desenfrenades pot sentirse.

Y, no obstant, tots ells són *companys*, y uns y altres formen part de la fraternal «Associació de la Premsa diària»!... ¡Y l'inefable entitat periodística, tan tranquila y tan fresca!...

¿Estavem o no en lo cert al assegurar que'l pensament de la tal Associació era un perfecte desproposit, bo, tot lo més, pera inspirar unes quantes gazetilles de gènere andalús y un epitafi humoristic de molta *risa*?

Sessió municipal extraordinària del passat dissabte.

Se presenta un dictamen proposant l'acceptació d'una partida de gorres... y ja hi som.

¿Gorres heu dit?... Tots els regidors obren l'ull y comença la gran batussa.

—Aquestes gorres no són gaire de recibo—cria un representant del poble.

—Jo les trobo magnífiques—respon un altre.

—Lo mateix dic jo—anyadeix un tercer.—Tractantse de gorres, mai ne rebutjo cap.

—Jo tampoc.

Me gustan todas, me gustan todas, me gustan todas en general...

—Nada, a votar, a votar!...

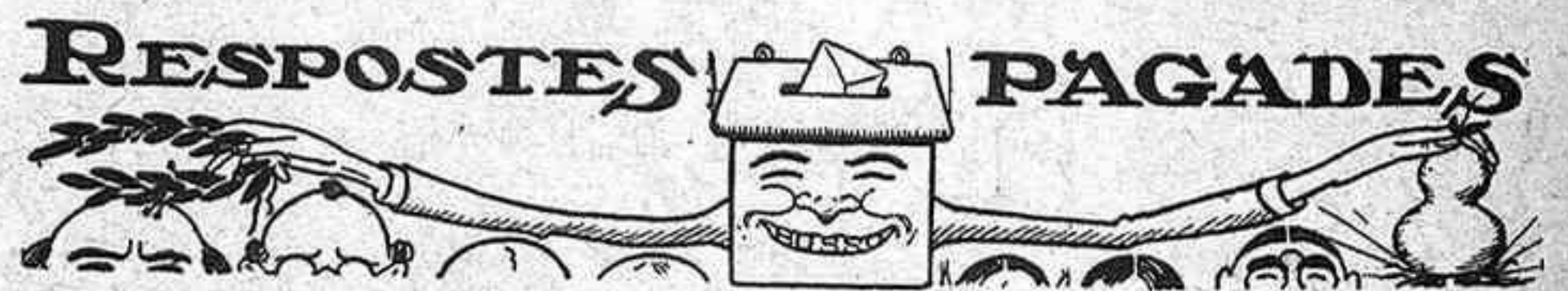
Resultat: que la majoria se decantà a favor de les gorres, y que al aixecarse la sessió ja hi havia una pila de regidors que preguntaven:

—Però be: aquestes gorres que hem votat ¿aont hem d'anar a *clavarles*? ¿A la *Maison*, al Tibidabo o a Moncada?

PETIT CORREU

L'Agrupació Regionalista de Terrassa ha organitzat un *Concurs Regional de Fotografies*, l'exposició de les quals tindrà lloc el 3 del vinent Juliol, primer dia de la Festa Major.

Els premis oferts—que's repartiran el dia 10 a les 4 de la tarda—són quinze, y els treballs que hi concorrin deuen ser enviats en la forma acostumada y a nom del Secretari del Jurat, don Narcís Freixa, per tot el corrent mes de Juny.

Josep Vallès: Que està de broma, vostè! Ont ho ha vist mai que les *llàgrimes udolin*? Són els llops, que udolen, home!—Ricardo Inglada: *Bueno*; constarà que les ha endevinades.—Jak: El segon *apellido* es massa forsat. Ab això s'hi ha d'anar ab compte.—M. Grané Civil: Tres assonancies seguides y algun que altre defectet de *mayor monta*... No'm convenen.—Ugar: Converses d'aquet sistema no estan a l'alcans de totes les inteligències. Això ja no foren trenca-closques: foren torturacions cerebrals, y d'aquí a Sant Boi!...—Josep Coll y Rusiñol: Abans que tot, aprengui a fixar el llapis-carbó. Ah, y després, passi per Llotja.—Josep Sadurní Mas de los Valls: En els acrostics no hi tenim gaire fe, però vaja... Convencisse'n. L'acrostic es un niu de ripis.—Pujol: El seu dibuix entra en cartera. Li adverteixo, per això, que'l xisto està més be que'l dibuix.

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Oim, 8
BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

COLECCIÓN DIAMANTE

Edición
LÓPEZ

Obras escogidas de los mejores autores nacionales y extranjeros

Van publicados 109 tomos

1. *R. de Campoamor*. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundo tomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie.
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie.
13. *E. Pérez Escrich*. Fortuna.
14. *A. Lasso de la Vega*. Rayos de luz.
15. *Federico Urrecha*. Siguiendo al muerto.
16. *A. Pérez Nieva*. Los humildes.
17. *Salvador Rueda*. El gusano de luz.
18. *Sinosto Delgado*. Lluvia menuda.
19. *Carlos Frontaura*. Gente de Madrid.
20. *Miguel Melgosa*. Un viaje á los infiernos.
21. *A. Sánchez Pérez*. Botones de muestra.
22. *J. M. Matheu*. ¡Rataplán!
23. *Teodoro Guerrero*. Gritos del alma.
24. *Tomás Luceño*. Romances y otros excesos.
25. *L. Ruiz Contreras*. Palabras y plumas.
26. *Ricardo Sepúlveda*. Sol y Sombra.
27. *J. López Silva*. Migajas.
28. *F. Pi y Margall*. Trabajos sueltos.
29. *E. Pardo Bazán*. Arco iris, cuentos.
30. *E. Rodríguez Solís*. La mujer, el hombre y el amor.
31. *M. Matoses (Corzuelo)*. ¡Aleluyas finas!
32. *E. Pardo Bazán*. Por la España pintoresca (viajes).
33. } *A. Flores*. Doce españoles de brocha gorda.
34. } *José Estremera*. Fábulas.
35. *Emilia Pardo Bazán*. Novelas cortas.
36. *E. Fernández Vaamonde*. Cuentos amorosos.
37. *E. Pardo Bazán*. Hombres y mujeres de antaño.
38. *J. de Burgos*. Cuentos, cantares y chascarrillos.
39. *E. Pardo Bazán*. Vida contemporánea.
40. } *Jacinto Labaila*. Novelas intimas.
41. } *Fr.ª Sarasate de Mena*. Cuentos vascongados.
42. } *F. Pi y Margall*. Diálogos y Artículos.
43. } *Charles de Bernard*. La caza de los amantes.
44. } *Eugenio Sué*. La Condesa de Lagarde.
45. } *Rafael Altamira*. Novelitas y cuentos.
46. } *J. López Valdemoro (El Conde de las Navas)*. La niña Araceli.
47. } *Rodrigo Soriano*. Por esos mundos...
48. } *Luis Taboada*. Perfiles cómicos.
49. } *B. Pérez Galdós*. La casa de Shakespeare.
50. } *J. Ortega Munilla*. Fina.
51. } *F. Salazar*. Algo de todo.
52. } *Mariano de Cavia*. Cuentos en guerrilla.
53. } *Felipe Pérez y González*. Peccata minuta.
54. } *Francisco Alcántara*. Córdoba.
55. } *Joaquín Dicenta*. Cosas mías.
56. } *J. López Silva*. De rompe y rasga.
57. } *Antonio Zozaya*. Instantaneas.
58. } *José Zahonero*. Cuentecillos al aire.
59. } *Luis Taboada*. Colección de tipos.
60. } *Beaumarchais*. El Barbero de Sevilla.
61. } *Angel R. Chaves*. Cuentos de varias épocas.
62. } *Alfonso Karr*. Buscar tres pies al gato.
63. } *Francisco Pi y Arsuaga*. El Cid Campeador.
64. } *Vital Aza*. Pamplinas.
65. } *Antonio Peña y Goñi*. Río revuelto.
66. } *Enrique Gómez Carrillo*. Tristes idilios.
67. } *Nicolás Estévez*. Calandracas.
68. } *V. Blasco Ibáñez*. A la sombra de la higuera.
69. } *A. Dumas, hijo*. La Dama de las Camelias.
70. } *Joaquín M. Bartrina*. Versos y prosa.
71. } *Francisco Barado*. En la brecha.
72. } *Luis Taboada*. Notas alegres.
73. } *Xavier de Montepin*. La señorita Tormenta.
74. } *Antonio Zozaya*. De carne y hueso.
75. } *Xavier de Montepin*. Muerto de amor.
76. } *Conde León Tolstói*. Venid á mí...
77. } *Alfredo Calderon*. A punta de pluma.
78. } *Enrique Murger*. Elena.
79. } *Luis Taboada*. Siga la broma.
80. } *Laura Garcia de Giner*. La Samaritana.
81. } *Cyrano de Bergerac*. Viaje á la luna.
82. } *Eugenio Antonio Flores*. ¡Huérfana!
83. } *Iván Tourgueneff*. Hamlet y Don Quijote.
84. } *Alicia Pestana (Cañel)*. Cuentos.
85. } *Angel Guerra*. Al sol.
86. } *T. Dostoyevsky*. Alma infantil.
87. } *Edmundo de Amicis*. Aire y Luz.
88. } *Laura Garcia de Giner*. Valentina.
89. } *Edmundo de Amicis*. Manchas de color.
90. } *Voltaire*. Zadig y Micromegas.
91. } *Manuel Ugarte*. Mujeres de París.
92. } *Obras menores de Cervantes*.
93. } *Juan Pérez Zúñiga*. Chapucerias.
94. } *Voltaire*. Cándido.
95. } *Goethe*. Las amarguras del joven Werther.
96. } *Jacinto Benavente*. Teatro rápido.
97. } *Novelas picarescas*. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
98. } *J. León Pagano*. La balada de los sueños.
99. } *Angel Guerra*. Polvo del camino.
100. } *Camilo Castello Branco*. Maria Moisés.
101. } *Gracia Deledda*. Cuentos de la Cerdeña.
102. } *Antología taurina*.
103. } *Manuel Carretero*. La espuma de Venus.
104. } *Federico Rahola*. Los ingleses vistos por un latino.
105. } *Eça de Queiroz*. La nodriza.
106. } *A. de Chamisso*. Pedro Schlémihl ó el hombre que ha perdido su sombra.

Precio de cada tomo, 2 reales.

La próxima semana

aparecerá

ASÍ

Novela : : : : :
de M. SARMIENTO

DENTRO BREVES DÍAS

Á TODO HONOR

Novela original de — — —
— — — FELIPE TRIGO

EL PRESTIDIGITADOR OPTIMUS
Ó MAGIA ESPECTRAL
SECRETOS DE CIENCIAS OCULTAS

Por J. Partagás

REY DE LA MAGIA

UN TOMO 8.º, PTAS. 5

PASTILLES HÉRCULES

VAUDEVILLE EN TRES ACTES

Preu 2 pessetes

A POL-NOI

Per J. M. SUCRE

Preu 1 pesseta

RESUMEN BIBLIOGRÁFICO

MAYO 1910

SE FACILITA GRATIS

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extraviós, si no's remet, además, un ral pera certificar. Als corresponsals se'ls otorguen rebaxes.

PARÍS. — A LES CURSES DE CHANTILLY

Com vesteixen les dones aquest estiu

(Insts. ROL).